

Sygn. akt II K 1068/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 09 kwietnia 2019 r.

Sąd Rejonowy w Goleniowie w II Wydziale Karnym, w składzie:

Przewodniczący: SSR Magdalena Żmijewska

Protokolant: Magdalena Błaszczyk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu : 09 kwietnia 2019r

sprawy: **A. P.** syna W. i K. z domu W., ur. (...) w J., karanego

oskarżonego o to, że :

w okresie od maja 2016r. do 29 marca 2017r w G. uporczywie uchylał się od wykonywania ciążącego na nim z mocy wyroku Sądu Rejonowego w Goleniowie z dnia 19 maja 2016r sygn akt III RC 146/15 obowiązku łożenia na rzecz córki D. P. (1) rat alimentacyjnych w kwocie po 600zł miesięcznie, przy czym wysokość powstałych zaległości stanowi równowartość co najmniej 3 świadczeń okresowych czym naraził córkę na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych i zmusił do korzystania ze świadczeń Ośrodka Pomocy Społecznej w G. przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 06 czerwca 2014r sygn akt XK1125/13 za umyślne przestępstwo podobne z art. 209§1k.k., która została objęta wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 25 września 2017r sygn akt III K 147/17, a którą odbywa od 30 marca 2017r do chwili obecnej. tj o czyn z art. 209§1k.k. w zw z art. 64§1k.k. w brzmieniu sprzed 31 maja 2017r

I. uznaje oskarżonego A. P. za winnego tego, że w okresie od maja 2016r. do 29 marca 2017r w G. uporczywie uchylał się od wykonywania ciążącego na nim z mocy wyroku Sądu Rejonowego w Goleniowie z dnia 19 maja 2016r sygn akt III RC 146/15 obowiązku łożenia na rzecz córki D. P. (2) rat alimentacyjnych w kwocie po 600zł miesięcznie, czym naraził córkę na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych tj przestępstwa z art. 209§1 k.k. (w brzmieniu obowiązującym przed zmianą wprowadzoną przez ustawę z 23.03.2017r Dz. U. 2017.952 z dniem 31.05.2017r), i za tak kwalifikowane przestępstwo na podstawie art. 209 § 1 k.k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 31.05.2017r) w zw z art. 4 § 1 k.k. wymierza mu karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności

II. na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. oraz § 17 ust 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03.10.2016r w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu przyznaje od Skarbu Państwa adw. K. S. tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu kwotę 516,60zł (pięćset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy) w tym kwotę 96,60zł (dziewięćdziesiąt sześć złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem podatku vat

III. na podstawie art. 627 k.p.k. oraz art. art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym wymierza mu 120 (sto dwadzieścia) złotych opłaty.

Sygn akt II K 1068/18

UZASADNIENIE

Oskarżony A. P. w latach 2010-2014 był w związku z B. S.. Ze związku tego pochodzi córka D., która urodziła się (...) D. nie jest jedynym dzieckiem oskarżonego. Ma on jeszcze pięcioro dzieci z wcześniejszych związków.

Gdy oskarżony rozstał się z partnerką - na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Goleniowie z dnia 19 maja 2016r wydanego w sprawie o sygn akt III RC 146/15 - zobowiązany został do lożenia na rzecz córki D. P. (2) alimentów w kwocie po 600zł miesięcznie.

Dowód : zeznania B. S. k. 6-7, 89v

kopia wyroku k. 5

Pomimo nałożonego obowiązku skarżony nie wywiązywał się z niego tak jak i nie wywiązywał się z obowiązku płacenia alimentów na dzieci pochodzące z innych, wcześniejszych jego związków. Nie utrzymywał kontaktu z córką, nie przekazywał jej żadnych upominków, nie podejmował się opieki nad nią, nie uczestniczył w żaden sposób w jej wychowaniu.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe wyrokiem z dnia 01.02.2014r wydanym w sprawie o sygn akt X K 1125/3 wymierzył oskarżonemu za popełnienie czynu kwalifikowanego z art. 209§1k.k. (na szkodę starszych dzieci) karę 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat próby. Postanowieniem z dnia 16.02.2017r sąd zarządził wykonanie kary pozbawienia wolności.

Wyrokiem z dnia 01.02.2016r wydanym w sprawie o sygn akt XK 1108/15 została oskarżonemu wymierzona za popełnienie czynu kwalifikowanego z art. 209§1k.k. kara 1 roku ograniczenia wolności. Postanowieniem z dnia 01.12.2016r sąd zamienił karę ograniczenia wolności na zastępczą karę 180 dni pozbawienia wolności.

Kary wymierzone przez sąd za niewywiązywanie się z obowiązku alimentacyjnego na rzecz starszych dzieci, jak i wynikający z wyroków obowiązek nie wpłynęły w żadnym zakresie na sposób postępowania oskarżonego. Nadal nie realizował on obowiązku alimentacyjnego. Skupiony na własnych potrzebach nie podjął żadnych działań mających na celu uregulowanie istniejącej zaległości jak i bieżącą realizację obowiązku lożenia na utrzymanie małoletnich.

Dowód : zeznania B. S. k. 6-7, 89v

karta karna k. 32-33

odpisy wyroków k. 36-38

Oskarżony nie figuruje w ewidencji osób bezrobotnych w Powiatowym Urzędzie Pracy w I.. Został wyrejestrowany w dniu 17.03.2010 z powodu nie stawienia się w PUP w wyznaczonym terminie i nie powiadomienia w terminie do 7 dni o uzasadnionej przyczynie tego niestawiennictwa. Nie był też zgłoszony do ubezpieczenia społecznego.

Prowadzona przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w(...) egzekucja jest bezskuteczna. Wysokość zaległych alimentów – na rzecz D. - na dzień 11 maja 2018 r wynosiła 11.160zł

Dowód : informacja z PUP w I. k. 18-19

informacja z ZUS k. 24

zaświadczenie o bezskuteczności egzekucji k. 4, 14, 21-23

wyjaśnienia oskarżonego k. 53-54 w części

Małoletnie D. P. (2) mieszka z mamą i dwójką jej starszych pełnoletnich już synów, którzy pracują za granicą. B. S. wynajmuje mieszkanie, systematycznie spłaca zadłużenie pochodzące z poprzedniego związku. Utrzymuje się z renty socjalnej, sama nie może pracować z uwagi na swój stan zdrowia - ma orzeczoną niepełnosprawność

w stopniu umiarkowanym. Otrzymuje świadczenie w kwocie 724zł. Otrzymuje również zasiłek pielęgnacyjny w kwocie 153zł, zasiłek na córkę w wysokości 91zł, świadczenie z programu 500+. W utrzymaniu pomagają jej też starsze dzieci. Córka D. chodzi do przedszkola. Jej ogólny stan zdrowia jest dobry, nie wymaga specjalistycznej opieki lekarskiej, a jedynie doraźnego podawania leków w związku ze zdiagnozowanymi (...). Wobec bezskuteczności egzekucji prowadzonej przeciwko oskarżonemu i trudnej sytuacji majątkowej matki małoletnich alimenty wypłacane są z Funduszu Alimentacyjnego.

Oskarżony nie utrzymuje kontaktów z córką, nie dzwoni do niej, nie odwiedza jej. Nie daje córce pieniędzy ani prezentów. Nie bierze udziału w wychowaniu córki, nie interesuje się jej życiem. Chwilowe zainteresowanie dzieckiem przejawiał jedynie podczas pobytu w Zakładzie Karnym gdy deklarował chęć powrotu i wsparcia B. S. w opiece nad dzieckiem. Po opuszczeniu Zakładu Karnego nie nawiązał kontaktu ani z dzieckiem ani z jego matką.

Dowód : zeznania B. S. k. 6-7, 89v

informacja z (...) k. 25-26

kopie decyzji (...) k. 2, 3, 11-13

Oskarżony A. P. ma (...) lat. Urodził się (...) Posiada wykształcenie (...) Zawód wyuczony – (...). Oskarżony ma 6 dzieci.

A. P. był w przeszłości wielokrotnie karany sędownie, w tym za popełnienie czynu kwalifikowanego z art. 209 § 1 k.k.

W dniu 25.09.2017r obie kary wymierzone w sprawach o sygn akt X K 1125/13 oraz XK 1108/15 zostały objęte wyrokiem łącznym wydanym przez Sąd Okręgowy w Bydgoszczy, w którym została oskarżonemu wymierzona kara 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności. Karę tą oskarżony odbywał od 30.03.2017r do 24.12.2018r.

Dowód : oświadczenie oskarżonego k. 543-54

karta karna k. 32-33, 81-82

odpisy wyroków k. 36, 37, 38

informacje z systemu NOE-SAD k. 83-88

Słuchany na etapie postępowania przygotowawczego oskarżony oświadczył, iż nie przyznaje się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Zawiadomiony o terminie rozprawy i pouczony o skutkach niestawiennictwa nie stawiał się.

Dowód : wyjaśnienia oskarżonego k. 53-54

Analiza złożonych przez oskarżonego wyjaśnień wskazuje, iż nie kwestionuje on iż ciążył na nim – w okresie objętym aktem oskarżenia - obowiązek alimentacyjny, którego nie wypełniał.

Poczynione w sprawie ustalenia faktyczne wskazują natomiast, iż w okresie objętym aktem oskarżenia oskarżony, miał pieniądze na własne potrzeby, na swoje utrzymanie ale nie starczało już na alimenty. Praca jakiej się podejmował miała jednak charakter uniemożliwiający prowadzenie egzekucji. Niechęć oskarżonego do wykazywania otrzymywania wynagrodzenia, świadczy w ocenie Sądu o uchylaniu się przez oskarżonego od egzekucji komorniczej prowadzonej na wniosek B. S..

Ustaień faktycznych w sprawie Sąd dokonał na podstawie zeznań świadka B. S. (co do sytuacji życiowej małoletniej pozostającej na jej utrzymaniu jak i sytuacji oskarżonego, który jedynie podczas pobytu w ZK deklarował chęć wsparcia jej w opiece nad dzieckiem) oraz dokumentów w postaci kopii wyroków, zaświadczeń z Ośrodków Pomocy Społecznej, Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Powiatowego Urzędu Pracy jak również dokumentów przekazanych przez komornika prowadzącego egzekucję z wniosku matki małoletniej oraz danych o karalności.

Sąd dał wiarę zeznaniom B. S., albowiem w zakresie uchylania się od obowiązku alimentacyjnego przez oskarżonego były one spójne i logiczne.

Nie budzą też wątpliwości Sądu zeznania matki małoletniej w zakresie wskazanych przez świadka potrzeb córki, wysokości kosztów utrzymania oraz sytuacji materialnej, osobistej i zawodowej świadka. B. S. zeznawała spójnie i konsekwentnie przez cały okres trwania postępowania, przy pierwszym przesłuchaniu zeznając bardziej szczegółowo, co jest oczywiste zważywszy na fakt, że ponowne przesłuchanie miało miejsce rok po złożeniu przez świadka pierwszych zeznań. Z uwagi na powyższe Sąd uznał za wiarygodne w pełni zeznania B. S. i na ich podstawie dokonał ustalenia wskazanych faktów. Świadek w sposób racjonalny przedstawiła swoją i córki sytuację w okresie objętym aktem oskarżenia. Przyznała, że nie otrzymuje na córkę alimentów od jej ojca. Oświadczyła, że córka ma zaspokojone podstawowe potrzeby życiowe albowiem otrzymuje świadczenia z Funduszu Alimentacyjnego i z OPS oraz pomagają jej w tym dorosłe już dzieci.

A. P. został oskarżony o to, w okresie od maja 2016r. do 29 marca 2017r w G. uporczywie uchylał się od wykonywania ciężącego na nim z mocy wyroku Sądu Rejonowego w Goleniowie z dnia 19 maja 2016r sygn akt III RC 146/15 obowiązku łożenia na rzecz córki rat alimentacyjnych w kwocie po 600zł miesięcznie, przy czym wysokość powstałych zaległości stanowi równowartość co najmniej 3 świadczeń okresowych czym naraził córkę na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych i zmusił do korzystania ze świadczeń Ośrodka Pomocy Społecznej w G. przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 06 czerwca 2014r sygn akt XK1125/13 za umyślne przestępstwo podobne z art. 209§1k.k., która została objęta wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 25 września 2017r sygn akt III K 147/17, a którą odbywa od 30 marca 2017r do chwili obecnej. tj o czyn z art. 209§1k.k. w zw z art. 64§1k.k. w brzmieniu sprzed 31 maja 2017r.

Ponieważ czyn ten miał zostać popełniony przed zmianą przepisów wprowadzoną z dniem 31 maja 2017r właściwym stało się odniesienie się do treści art. 209§1k.k. obowiązującej przed zmianą wprowadzoną właśnie z dniem 31 maja 2017r., jako względniejszej dla oskarżonego.

Zgodnie z tą treścią art. 209 § 1 k.k. przestępstwo w nim opisane jest przestępstwem skutkowym z zaniechania i polega na uporczywym uchylaniu się od wykonywania obowiązku opieki, poprzez niełożenie na utrzymanie osób uprawnionych. Aby znamiona typu czynu zabronionego były spełnione, należy stwierdzić, że sprawca:

- a) był zobowiązany do obowiązku opieki bądź z mocy ustawy, bądź z mocy orzeczenia sądowego,
- b) uchylał się od tego obowiązku w sposób uporczywy,
- c) uchylanie, o którym mowa w przepisie art. 209 k.k., polegało na niełożeniu na utrzymanie osoby uprawnionej,
- d) w wyniku tego niełożenia osoba uprawniona narażona została na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych.

Wskazać jednak należy, iż sam fakt niewykonywania obowiązku, o którym mowa w art. 209 k.k., nie jest równoznaczny z uchylaniem się od niego. Jeżeli istnieje podejrzenie popełnienia przestępstwa z art. 209 k.k., należy bowiem zawsze zbadać przede wszystkim przyczyny niewywiązywania się z obowiązku alimentacyjnego przez domniemanego sprawcę, które może również zdarzyć się niekiedy z powodów obiektywnych (np. ciężka choroba). W pojęciu "uchyla się" zawarty jest bowiem zawsze negatywny stosunek psychiczny osoby zobowiązanej do świadczenia, sprawiający, że nie dopełnia ona nałożonego na nią obowiązku, mimo że ma obiektywną możliwość jego wykonania. Sprawca obowiązku nie wypełnia, bo go wypełnić nie chce, lub lekceważy ten obowiązek. Ten negatywny stosunek musi być zawsze poparty dowodami (postanowienie SN z 17 kwietnia 1996 r., II KRN 204/96, Prok. i Pr. 1996, nr 11, poz. 4).

Tym samym czynu określonego w art. 209 § 1 k.k. dopuszcza się tylko ten, kto mógł wykonać ciężący na nim obowiązek, ale nie uczynił tego, mimo realnych ku temu możliwości (zob. wyrok SN z 9 maja 1995 r., III KRN 29/95, OSNKW 1995, nr 9-10, poz. 64).

Istotnym jest również, iż przestępstwo z art. 209 k.k. jest przestępstwem materialnym. Skutkiem, od którego zależy dokonanie tego przestępstwa, jest narażenie osoby uprawnionej na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych.

"Zakres podstawowych potrzeb życiowych nie jest pojęciem stałym i niezmiennym, lecz zależy od konkretnych warunków społeczno-ekonomicznych i stanu świadomości społecznej na danym etapie rozwoju społeczeństwa. Im wyższy jest stopień tego rozwoju oraz przeciętny poziom życia obywateli, tym większe i bardziej różnorodne są potrzeby uznawane powszechnie za podstawowe. W szczególności staje się niezbędne nie tylko zabezpieczenie każdemu człowiekowi minimum egzystencji w postaci środków przeznaczonych na jego utrzymanie: żywności, odzieży, mieszkania itp., ale również - odpowiednio do wieku - zapewnienie mu niezbędnego wykształcenia i przygotowania zawodowego, a także możliwości korzystania z dóbr kulturalnych. (...) Fakt zaspokojenia podstawowych podstaw życiowych uprawnionego kosztem znacznego wysiłku osoby współzobowiązanej do alimentacji albo przez inne osoby, nie zobowiązane, nie wyłącza ustawowego znamienia narażenia na niemożność zaspokojenia tych potrzeb" (uchwała SN z 9 czerwca 1976 r., VI KZP 13/75, OSNKW 1976, nr 7-8, poz. 86, wyrok SN z 27 marca 1987 r., V KRN 54/87, OSNPG 1987, nr 8, poz. 103). Te poglądy SN spotkały się zasadniczo z aprobatą doktryny i zachowują aktualność na gruncie kodeksu karnego z 1997 r.

Przestępstwo z art. 209 k.k. jest przestępstwem konkretnego narażenia na niebezpieczeństwo. Do wypełnienia ustawowych znamion tego przestępstwa wystarcza samo narażenie uprawnionego do alimentacji na niemożność zaspokojenia jego podstawowych potrzeb, pozostające w związku przyczynowym z uchylaniem się sprawcy od ciężącego na nim obowiązku łożenia na utrzymanie osoby, o której w przepisie mowa.

Odnosząc powyższe uwagi do rozpoznawanej sprawy wskazać należy, iż przeprowadzone postępowanie wykazało, że oskarżony A. P. został zobowiązany do łożenia alimentów na rzecz swojej córki na mocy wyroku wydanego przez Sąd Rejonowy w Goleniowie

Mimo ciężącego na nim obowiązku w okresie objętym aktem oskarżenia nie przekazywał on na rzecz córki jakichkolwiek pieniędzy. Nie przekazywał też pomocy rzeczowej, nie organizował opieki nad nią w czasie wolnym.

Wskazać należy, iż jak wynika z informacji udzielonych przez Powiatowy Urząd Pracy oskarżony mimo, że nie miał stałej pracy nie szukał jej korzystając z pomocy Urzędu Pracy. Oskarżony w okresie objętym aktem oskarżenia mając możliwość zarobkowania uzyskiwał środki na swoje utrzymanie ale w taki sposób by nie było możliwym prowadzenie przez komornika egzekucji, a wymiar pracy ograniczał do uzyskania kwot potrzebnych do zaspokojenia własnych potrzeb. Całkowicie zrezygnował z formalnego zatrudnienia mając na względzie ryzyko dokonywania przez komornika potrącenia. Doprowadził też do wykreślenia go z rejestru w Powiatowym Urzędzie Pracy. Takie zachowanie oskarżonego, który jest osobą młodą, zdrową i zdolną do pracy ewidentnie wskazuje na uchylanie się przez niego od wykonania obowiązku alimentacyjnego.

Tym samym w sposób świadomy, wiedząc o ciężącym na nim zobowiązaniu oskarżony nie wypełniał go mając ku temu możliwość i przeznaczając uzyskiwane z wykonywanych prac pieniądze jedynie na potrzeby własne.

Nie mając pomocy ze strony ojca dziecka B. S. sama musiała zmierzyć się z obowiązkiem wychowania i utrzymania córki. Dzięki jej zaangażowaniu (pomimo choroby i stwierdzonej niepełnosprawności) a także przy wsparciu finansowym starszych synów - możliwym stało się zapewnienie córce prawdziwego domu, jedzenia, ubrania i zabezpieczenia tego, co potrzebne było do prawidłowego rozwoju.

B. S. zeznała, iż podstawowe potrzeby jej córki były w okresie objętym aktem oskarżenia zaspokojone, albowiem otrzymywała ona pomoc z Funduszu, OPS i od starszych dzieci. Oznacza to, iż gdyby nie otrzymywała ona

wskazanego wsparcia, przy braku świadczenia z funduszu alimentacyjnego niepłacenie przez oskarżonego alimentów na utrzymanie małoletniej córki spowodowałoby niemożność zaspokojenia jej podstawowych potrzeb życiowych. Stwierdzenie to pochodzące B. S. koresponduje ze wskazanymi w jej zeznaniach okolicznościami dotyczącymi kosztów utrzymania córki, która uczęszcza do przedszkola, jak również zwiększonymi potrzebami związanymi z jej alergią, nie pomijając zwykłych wydatków związanych z utrzymaniem mieszkania i pokrywaniem kosztów wyżywienia, ubrania, wyposażenia do przedszkola. Bacząc na powyższe, w ocenie Sądu, zachowanie oskarżonego naraziło jego małoletnią córkę na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych.

W takiej sytuacji zasadnym stało się przyjęcie, iż swym zachowaniem oskarżony wypełnił znamiona czynu z art. 209 § 1 k.k. Będąc bowiem zobowiązany do zapłaty alimentów w kwocie oznaczonej w wyroku przez okres od maja 2016 do marca 2017r nie wywiązywał się z tego obowiązku mając ku temu – jako osoba zdrowa, w pełni zdolna do wykonywania pracy - możliwości i w ten sposób narażając córkę na niemożność zaspokojenia jej podstawowych potrzeb, które tylko dzięki zaangażowaniu matki i pomocy jej starszych dzieci mogły zostać zaspokojone choć w podstawowym zakresie. Obowiązek alimentacyjny jest obowiązkiem, który winien oskarżony uwzględniać przy podejmowaniu każdej kolejnej decyzji. Fakt braku satysfakcjonującego zatrudnienia nie może stanowić usprawiedliwienia i zwalniać z obowiązku podejmowania działań pozwalających na osiągnięcie dochodów umożliwiających zapłatę alimentów.

Córka D., rośnie, uczy się, codziennie potrzebuje wsparcia w tym również finansowego. Przez zakończenie związku z jej matką i chęć ułożenia sobie nowego życia oskarżony nie może jej tego pozbawiać i zrzucić całego ciężaru utrzymania córki na B. S..

W sprawie nie zaistniały okoliczności wyłączające bezprawność zarzucanego oskarżonemu czynu.

Mając na uwadze rodzaj naruszonego działaniem oskarżonego dobra, którym z mocy art. 209 § 1 k.k. jest rodzina i obowiązek opieki, a chodzi w nim o zabezpieczenie materialnych podstaw egzystencji osób dla sprawcy najbliższych oraz tych, których prawa w tym zakresie zabezpieczone są orzeczeniem sądowym, uwzględniając również rodzaj i rozmiar wyrządzonej szkody (fakt iż matka, która z uwagi na stan zdrowia ma ograniczone możliwości zarobkowe musiała samodzielnie utrzymać córkę) oraz motywację jaka kierowała działaniem oskarżonego Sąd uznał, iż zachowanie jego cechowała wyższa od znikomej społeczna szkodliwość.

W rozpoznawanej sprawie nie było – przewidzianych prawem – okoliczności wyłączających winę oskarżonego. Wobec powyższego zasadnym stało się przyjęcie, iż w sposób świadomy postąpił on wbrew obowiązującej normie prawnej zawartej w art. 209 § 1 k.k

Uznając oskarżonego winnym popełnienia zarzucanego mu czynu kwalifikowanego z art. 209§1k.k. sąd – mając na uwadze poczynione w sprawie ustalenia faktyczne co do okresu w jakim oskarżony odbywał kary za popełnienie czynów z art. 209§1k.k. – zmienił opis czynu i jego kwalifikację uznając, iż czyn ten nie został popełniony w warunkach opisanych w art. 64§1k.k. Karę orzeczoną w sprawie o sygn akt K 1125/13 oskarżony odbywał bowiem dopiero od dnia 30.03.2017r.

Sąd wymierzając oskarżonemu karę kierował się wytycznymi wskazanymi w art. 53 k.k. działając tym samym według swojego uznania ale w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc jednocześnie by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając przy tym stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Czyn zarzucany oskarżonemu jest zagrożony karą grzywny, karą ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2

Mając na uwadze kolejny, tym razem blisko roczny okres uchylania się od wypełniania nałożonego na niego obowiązku oraz fakt, iż jest to już kolejne popełnione przez oskarżonego przestępstwo przeciwko rodzinie za uzasadnione Sąd uznał wymierzenie oskarżonemu kary 5 miesięcy pozbawienia wolności, a więc kary najsurowszego rodzaju, uznając

iż jest to kara adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu, którego dopuścił się oskarżony. Na surowość kary wpłynęła przede wszystkim uprzednia karalność oskarżonego, za przestępstwo z art. 209 § 1 k.k. Poprzednio orzeczone kary ograniczenia czy pozbawienia wolności nie powstrzymały oskarżonego od ponownego popełnienia czynu z art. 209 k.k., zatem w ocenie Sądu jedynie kara pozbawienia wolności spełni cele zapobiegawcze i wychowawcze kary, zarówno w stosunku do oskarżonego jak i uwzględni potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Uwzględniając wymiar orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności Sąd miał obowiązek rozważenia czy w sprawie zaistniały przesłanki warunkowego zawieszenia wykonania tej kary. Dokonując takiej oceny Sąd miał na uwadze, iż podstawową przesłanką stosowania warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary jest to by w chwili popełnienia przestępstwa oskarżony nie był osobą karaną na karę pozbawienia wolności. Jak wynika natomiast z dokumentów zebranych w sprawie oskarżony był karany sędownie na karę pozbawienia wolności

W tej sytuacji sąd stanął na stanowisku, iż brak jest podstaw do warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. Oskarżony był uprzednio skazany na karę pozbawienia wolności.

Zgodnie z treścią art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. oraz § 17 ust 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03.10.2016r w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu sąd przyznaje od Skarbu Państwa adw. K. S. tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu kwotę 516,60zł (pięćset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy) w tym kwotę 96,60zł (dziewięćdziesiąt sześć złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem podatku vat

Działając w oparciu o treść art. 627 k.p.k. Sąd zasądził od oskarżonego – jako skazanego w sprawie z oskarżenia publicznego – koszty sądowe w tym wymierzył mu opłatę.